

॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ इत्यारण्यकेऽपर्वणि नैलकंठीये भारते भावदीपे द्व्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १०२ ॥ ॥ ७३ ॥ तवेति चतुर्विधाः सुरनरतिर्यक्स्थावराः दिवौकसः दे
 त्वयाभूमिः पुरानशसमुद्रात्पुष्करेक्षण ॥ वाराहं वपुराश्रित्य जगदर्थं समुद्रता ॥ २१ ॥ आदिदैत्यो महावीर्यो हिरण्यकशिपुः पुरा ॥ नारसिंहवपुः कृत्वा सूदितः पु
 रुषोत्तम ॥ २२ ॥ अवध्यः सर्वभूतानां बलिश्चापिमहासुरः ॥ वामनं वपुराश्रित्य त्रैलोक्याद्भूतिं तत्त्वया ॥ २३ ॥ असुरश्च महेष्वामो जंभइत्यभि विश्रुतः ॥ यज्ञ
 क्षोभकरः क्रूरस्त्वयैव विनिपातितः ॥ २४ ॥ एवमादीनिकर्माण्येषां संस्थानविद्यते ॥ अस्माकं भयभीतानां त्वंगतिर्मधुसूदन ॥ २५ ॥ तस्मात्त्वादेव देवेश लो
 कार्थज्ञापयामहे ॥ रक्षलोकांश्च देवांश्च शक्रं च महतो भयात् ॥ २६ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यकेऽपर्वणि तीर्थयात्राप० लोमशतीर्थयात्रायां विष्णुस्तवे द्व्यधिक
 शततमोऽध्यायः ॥ १०२ ॥ ॥ ७३ ॥ देवा ऊचुः तव प्रसादाद्दधते प्रजाः सर्वाश्चतुर्विधाः ॥ ताभाविता भावयंति हव्यकव्यैर्दिवौकसः ॥ १ ॥ लो
 काद्येवं विवर्धते त्वन्योन्यसमुपाश्रिताः ॥ त्वत्प्रसादान्निरुद्धिन्नास्त्वयैव परिरक्षिताः ॥ २ ॥ इदं च समनुप्राप्तं लोकानां भयमुत्तमं ॥ न च जानीमकेने मेरात्रौ वध्यं
 ति ब्राह्मणाः ॥ ३ ॥ क्षीणेषु च ब्राह्मणेषु पृथिवीक्षयमेष्यति ॥ ततः पृथिव्यां क्षीणायां त्रिदिवं क्षयमेष्यति ॥ ४ ॥ त्वत्प्रसादान्महाबाहो लोकाः सर्वे जगत्यते ॥ विना
 शं नाधिगच्छेयुस्त्वयैव परिरक्षिताः ॥ ५ ॥ विष्णुरुवाच विदितं मे सुराः सर्वे प्रजानां क्षयकारणं ॥ भवतां चापि वक्ष्यामि शृणु ध्वं विगतज्वराः ॥ ६ ॥ काले
 य इति विख्याता गणः परमदारुणः ॥ तैश्च वृत्रं समाश्रित्य जगत्सर्वं प्रमाथितं ॥ ७ ॥ ते वृत्रं निहतं दृष्ट्वा सहस्राक्षेण धीमता ॥ जीवितं परिरक्षंतः प्रविष्टावरुणालयं
 ॥ ८ ॥ ते प्रविश्योदधिघोरं नक्रग्राहसमाकुलं ॥ उत्सादनार्थं लोकानां रात्रौ घ्नंति कृषीनिह ॥ ९ ॥ न तु शक्याः क्षयं नेतुं समुद्राश्रयगाहिता ॥ समुद्रस्य क्षये बुद्धिर्भव
 द्विः संप्रधार्यतां ॥ १० ॥ अगस्त्येन विनाको हि शक्तो न्योर्णवशोषणे ॥ अन्यथा हि न शक्यास्ते विना सागरशोषणं ॥ ११ ॥ एतच्छ्रुत्वा तदा देवा विष्णुना समुदाहृताः
 परमेष्ठिनमाज्ञाय अगस्त्यस्याश्रमं ययुः ॥ १२ ॥ तत्रापश्यन्महात्मानं वारुणिदीप्ततेजसं ॥ उपास्यमानमृषिभिर्दैवैरिव पितामहं ॥ १३ ॥ तेऽभिगम्य महात्मानं
 मैत्रावरुणिमच्युतं ॥ आश्रमस्थं तपोराशिं कर्मभिः स्वैरभिष्टुवन् ॥ १४ ॥ देवा ऊचुः नाहुषेणाभितप्तानां त्वं लोकानां गतिः पुरा ॥ श्रंशितश्च सुरैश्चर्या
 त्वर्लोकाह्लोककंटकः ॥ १५ ॥ क्रोधात्पवद्भः सहसा भास्करस्य न गतोत्तमः ॥ वचस्तवानतिक्रामन्विध्यः श्लो न वर्धते ॥ १६ ॥

वान् ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ वारुणिमैत्रावरुणपुत्रं ॥ १३ ॥ अभिष्टुवन् अस्तु वन् अहो भाव आर्षः ॥ १४ ॥ १५ ॥ न गतोत्तमः पर्वतेषु श्रेष्ठः सिध्योनाम्ना ॥ १६ ॥